ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 2, КИЇВ. СІЧЕНЬ 1948 р.   РІК ВИДАННЯ VII.

РЕНЕГАТИ-САРАГАТИ

Де-Голль

**Рядивсь в доспіхи Жанни д'Арк,
Тепер націливсь в Бонапарти...
Перед доларом вигнув карк,
Хоч сам і шеляга не вартий.**

Бевін

**В англо-саксонськім хорі він
Співає міністерським тоном
По нотах Черчілля (і син),
Під керівництвом Вашінгтона.
Тут він заслужений соліст
(Як «голос США» — по
мелодичності),
Його вельможність лейборист,
Соціаліст його величності.**

Ще один

**Є й такий ренегат —
Сарагат.
Де живе ця каналія?
В Італії.**

Віталій ЯРОШ.

Мал. В. Гливенка

НЕСПОКІЙНИЙ НАРОД

— Спробуй їм догодити: то вони роботи вимагають, а дай їм роботу, — вони страйки оголошують.

РЕКЛАМА Й ТОВАР...

Мал. К. Агніта

— Містер Херст рекламує журнал, як багатокольоровий, а він увесь жовтий!

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

«СІРІ БУДНІ» Й ЯСКРАВІ БРЕДНІ

Кореспондент «Інтернейшіонел ньюс сервіс» Леон Персон печалується про «сіре життя» радянських жінок.

«Радянська жінка, — пише Персон, — не підходить для хорошої компанії в бридж або товариства за чаркою коктейля. Вона навіть не любить погомоніти кілька годин по телефону... не грає в гольф».

Оплакуючи долю радянських жінок, Персон, між іншим, згадує в тій же статті, що начальником московської окружної залізниці працює жінка, що жінка в СРСР має однакові права з чоловіком й що матері одержують допомогу від радянської держави.

Цілком зрозуміло, що для такої жінки компанія бездільника Персона — компанія не підходяща.

ДЕРЖАВНА ПРОБЛЕМА

Англійський парламент інколи присвячує свої засідання досить химерним проблемам. Так, на одному з засідань багатогодинні дебати спалахнули навколо довголіття бритвеного ножика.

Дебати з цієї життєво-важливої для англійського народу проблеми відкрив один член парламенту, що вніс пропозицію гострити ножики у склянці з водою й таким чином збільшити строк служби ножиків у 10 разів.

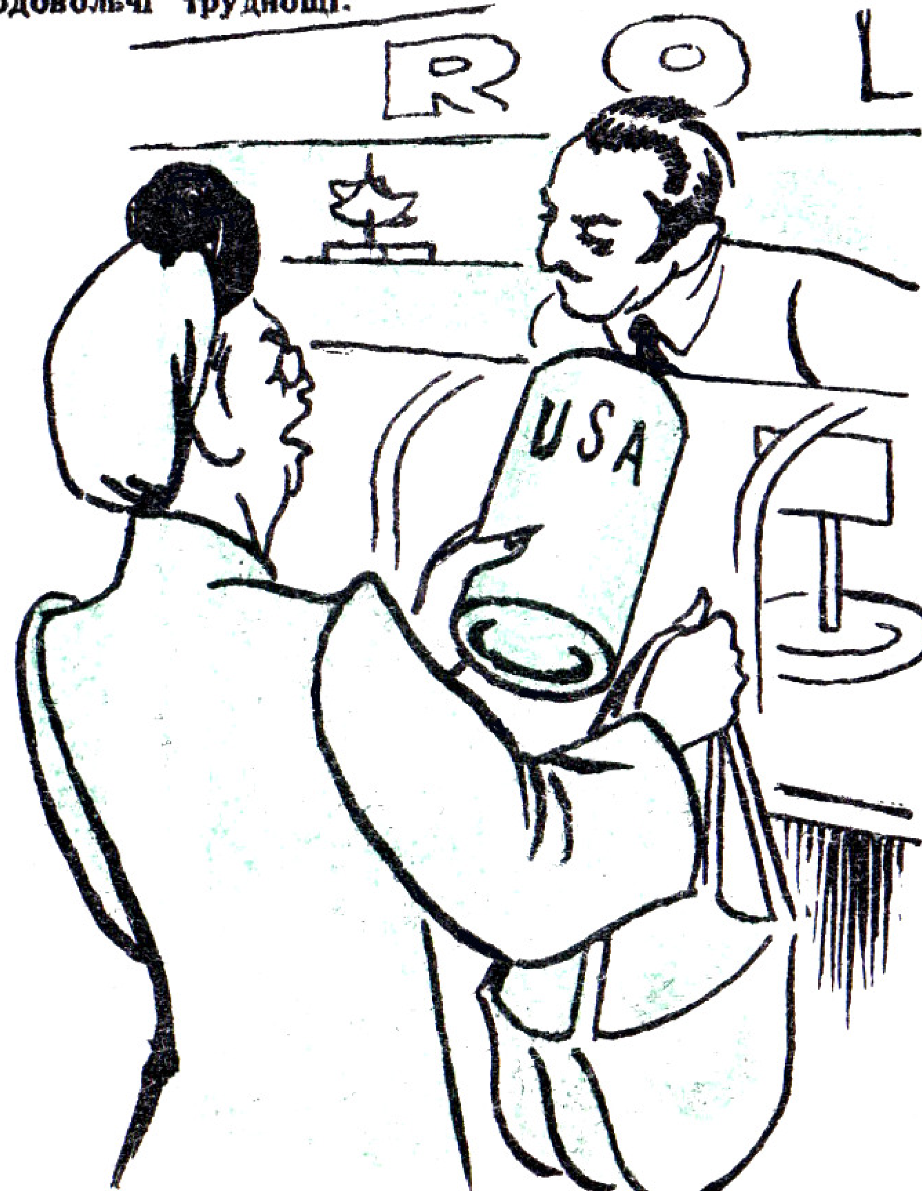
Підставою для такої раціоналізаторської пропозиції послужив лист од знайомого адмірала, одержаний новатором і поборником інтересів усіх тих, що бриються. Хвацький адмірал повідав своєму другові секрет продовження життя бритвених ножиків.

Адмірал присягнув, що його власна бритвочка, завдяки згаданому способу, прослужила йому 11 місяців.

Другий член парламенту, не інакше як з заздрощів, ущіпливо спитав, чи мав цей достоповажний адмірал бороду? Присутні зареготали. Такий сміх, як відомо, завжди супроводжує генія на шляху до слави. Але ентузіаст бритвених ножиків стійко наполягав на своєму, додавши, що ще один з його приятелів, гострячи бритвочки адміральським способом, протягом 3 років використав лише два ножики, та й то одного ножика ненароком зламав...

Під загальний регіт та бурхливі оплески міністр торгівлі обіцяв широко популяризувати цю цінну пропозицію.

МІССІС З АВОСЬКОЮ

Мал. Г. Глікмана

— Де ви дістали масло, міссіс?
— В магазині випадкових речей.

ЖЕРТВИ... БЕЗДІЛЛЯ

В Нью-Йорку організовано нове товариство «автомобільних жертв». Правила вступу до товариства дуже суворі. Членом товариства можна бути не більше 5 років. Коли ж хто з членів протягом цього строку не стане жертвою автомобільної катастрофи, він механічно вибуває з товариства.

І тоді перед ентузіастами автомобільних катастроф постають дві проблеми: або знову клопотати про прийом до членів товариства, або навмисне кидатись під авто.

ЩЕДРИЙ ПОКУПЕЦЬ

Шведська газета «Стокгольм Тіднінген» умістила інтерв'ю свого кореспондента з американським «королем реклами» Поуерсом, який прибув до Швеції для вивчення ринку й можливостей закупівлі товарів для США.

На запитання кореспондента «що має закупити Америка в Швеції?» Поуерс відповів:

— Лише одну річ — саму Швецію.

М. ЛІЗІНА.

Г. РИКЛІН

Сестра Керрі перед судом

— Місс Кароліна Мібер, підійдіть до столу.

— Слухаю, сер.

— Отже, ви підтверджуєте, що вас зовуть Кароліна Мібер?

— Так, сер. А в сімейному колі мене звали просто — сестра Керрі.

— Нам це відомо. Отже, сестра Керрі, ви не заперечуєте, що ви є героїнею однойменного роману письменника Теодора Драйзера?

— Так, сер.

— Ви обвинувачуєтесь, місс, в нелояльності.

— Нічого не розумію. Де я знаходжусь?

— В Америці, місс, в Америці. Пора розуміти.

— А куди це мене привели — в мюзік-холл, в оперету, фарс?

— Ви стоїте, місс, перед комісією по розслідуванню антиамериканської діяльності.

— Чому саме я, а не персонажі інших літературних творів?

— До всіх доберемось, місс, до всіх.

—Але я ніколи не мала ніякого відношення до червоних. Навпаки, в свій час багато критиків твердили, що я — сіра, пуста дівчинка.

— Між тим, ви нерідко захоплювались небезпечними думками й настроями.

— Але чому раптом тепер... Чому мені нічого подібного ніколи не говорили?

— Тоді... тоді... От вам ще один доказ вашої нелояльності. Порівнювати суворо забороняється. Тоді було одне. Зараз інше.

— Починаю розуміти.

— Ото ж то... Як говорить приказка — нові часи, нові президенти — нові пісні. До речі, скажіть, будь ласка, кого мав на увазі ваш автор, описуючи таку сцену:

«— Ти вчора бачила Гаррі?

— Ні.

— Коли б ти бачила його в новому галстуці! Ой, який він був цікавий!

— Тсс! — шепнула друга дівчина»...

— Так. Я, здається, була присутня при цій розмові.

— Он як! Чи не можете ви сказати, на якого Гаррі тут натякають? Чи не здається вам, що це фейлетонний випад проти... одного високопоставленого...

— Що ви?! Хто ж міг передбачити, що Гаррі буде високопоставленою особою?

— Тсс!.. Так, ви маєте рацію. Цього ніхто не міг передбачити... Ну, нічого базікати. Підемо далі.

— В чому ви обвинувачуєте мене?

— Судячи з книги Драйзера, ви весь час невдоволені, нарікаєте, бурчите. «Вона обурювалась». «Вираз її обличчя ясно говорив, що вона втомлена і розчарована». «Вона була приголомшена і дуже налякана проявами людської брехливості і підступності». Це що таке, по-вашому, га? Це ніщо інше, як комуністична пропаганда. Бачите, ви розчаровані. Бачите, вам не подобається брехливість і підступність. Та це ж неприхований випад проти американської свободи преси.

— Але дозвольте...

— Не дозволю! Мовчать! У нас свобода слова, і я маю право сказати вам все, що думаю про вас. Мовчать! В одному місці роману ви докотились до того, що скаржитесь на свою низьку заробітну плату. Це що таке, га? Мовчать! А під час страйку трамвайників, коли ваш друг Герствуд хоче стати штрейкбрехером, ви його намагались відговорити від цього патріотичного кроку.

— Я просто боялась, що страйкарі поб'ють Герствуда.

— Значить, ви не заперечуєте, що грали на руку страйкарям. Запишіть, секретар, до протоколу. Це прямий випад проти закону Тафта—Хартлі.

— Але тоді, сер, ще не було цього закону.

— Вдруге, місс, попереджую вас. Знову оце «тоді»? Порівнювати суворо забороняється.

— Слухаю, сер.

— От в романі є таке місце: ви приїхали до сестри в Чікаго. Ввечері вийшли на вулицю подихати свіжим повітрям. Дальше у Драйзера сказано так:

«Керрі була ошарашена, коли добре зодягнутий мужчина, років тридцяти, проходячи мимо, уважно подивився на неї, уповільнив крок і, обернувшись, сказав:

— На прогулянку вийшли?

Керрі здивовано глянула на нього. —

— Я вас зовсім не знаю, — зібравшись з думками, сказала вона, задкуючи від нього.

— О, це не так важливо! — з посмішкою відповів прохожий.

Керрі не стала розмовляти з ним і поспішила піти геть. Задихаючись, добралась вона до дверей свого будинку. В погляді цього мужчини було щось таке, що злякало її».

— Так, сер, я пам'ятаю цей епізод.

— А чи не можете ви пригадати: хто був цей мужчина, що так налякав вас — білий чи чорний?

— Білий.

— Ви настоюєте на цьому, місс?

— Так, сер.

— А в нас є незаперечні дані: це був негр! Так, так! Негр! Інакше ви б не втікали від нього, задихаючись. Але замість того, щоб учинити шум, покликати людей, ви вирішили мовчати, приховати цю обурливу справу? Хіба так робить благородна біла місс?

— Але клянусь, сер, що...

— Нам не потрібні ваші клятви і запевнення. Все ясно. Ми нагадаємо вам ще один обурливий факт. Ваші знайомі повели вас в розкішний ресторан. Серед цих знайомих був молодий чоловік на прізвище Емс. Хлопець з досить нездоровими поглядами. От що говориться про це у Драйзера:

«— Мене й трохи не тягне до багатства,— сказав Емс, — коли обід був уже в повному розпалі. — А тим більше нема в мене бажання тратити гроші подібним чином.

— Чому? — запитала Керрі, починаючи...»

— Звертаю вашу увагу на цю фразу:

«Починаючи пройматися його поглядами на речі».

— Як це, місс, розуміти? Ви прикидаєтесь тут невинною овечкою. А, між тим, поділяєте антикапіталістичні погляди.

— Але повірте, сер, я...

— Нам тепер все ясно. Можете йти. Вирок комісії буде повідомлений вам в найближчі дні, місс Кароліна Мібер, вона ж сестра Керрі!..

▽ ▽ ▽

Таємнича телеграма

Голова місцевкому Міністерства сільського господарства УРСР т. Долженко одержав таку телеграму:

«ВАМ НАПРАВЛЕН ВАГОН ДРОВ № 552854 ВСТРЕЧАЙТЕ СЕЛЬЭЛЕКТРО СМЕХОВКА 9 13 2/12/30 СРОЧНО ТЕРНОПОЛЬСКАЯ ОБЛАСТЬ ЗОЛОТНИКИ РАЙЗДРАВ ЧУДОВСКОЙ БРОНИ ПРИЕЗЖАЙ МАМА БОЛЬНА ПРИВЕТ ЛЕНЕ ФРАНЯ».

І почав т. Долженко разом із колегами по роботі ламати голову: які дрова йому треба терміново зустріти й куди йому їхати за викликом невідомої Франі? Яке відношення має «Сільелектро» до Золотниківського райвідділу охорони здоров'я? Яку роль відіграє в його житті загадкова Броня Чудовська і який зв'язок існує між Сміховкою та Золотниками Тернопільської області? Де зараз дрова, Броня, Франя, хвора мама і, нарешті, Льоня, якому треба передати привіт?

Кілька годин напруженої праці ніякого результату не дали. Телеграма-ребус залишилася нерозв'язаною.

І довелося т. Долженкові звернутися до центрального телеграфу.

— Допоможіть! Розберіть, що тут написано!

— Ви, голубе, не хвилюйтесь, — сказали йому досвідчені телеграфісти, — це помилково змішали до купи дві телеграми. Знаєте, трапляються ще такі веселі курйози. Тепер ясно?

— Ясно! — відповів т. Долженко. — Неясно тільки, коли ви станете телеграфістами, а не авторами веселих курйозів?

М. Л-ч.

В ІСПАНСЬКОМУ СЕЛІ

Мал. В. Гливенка

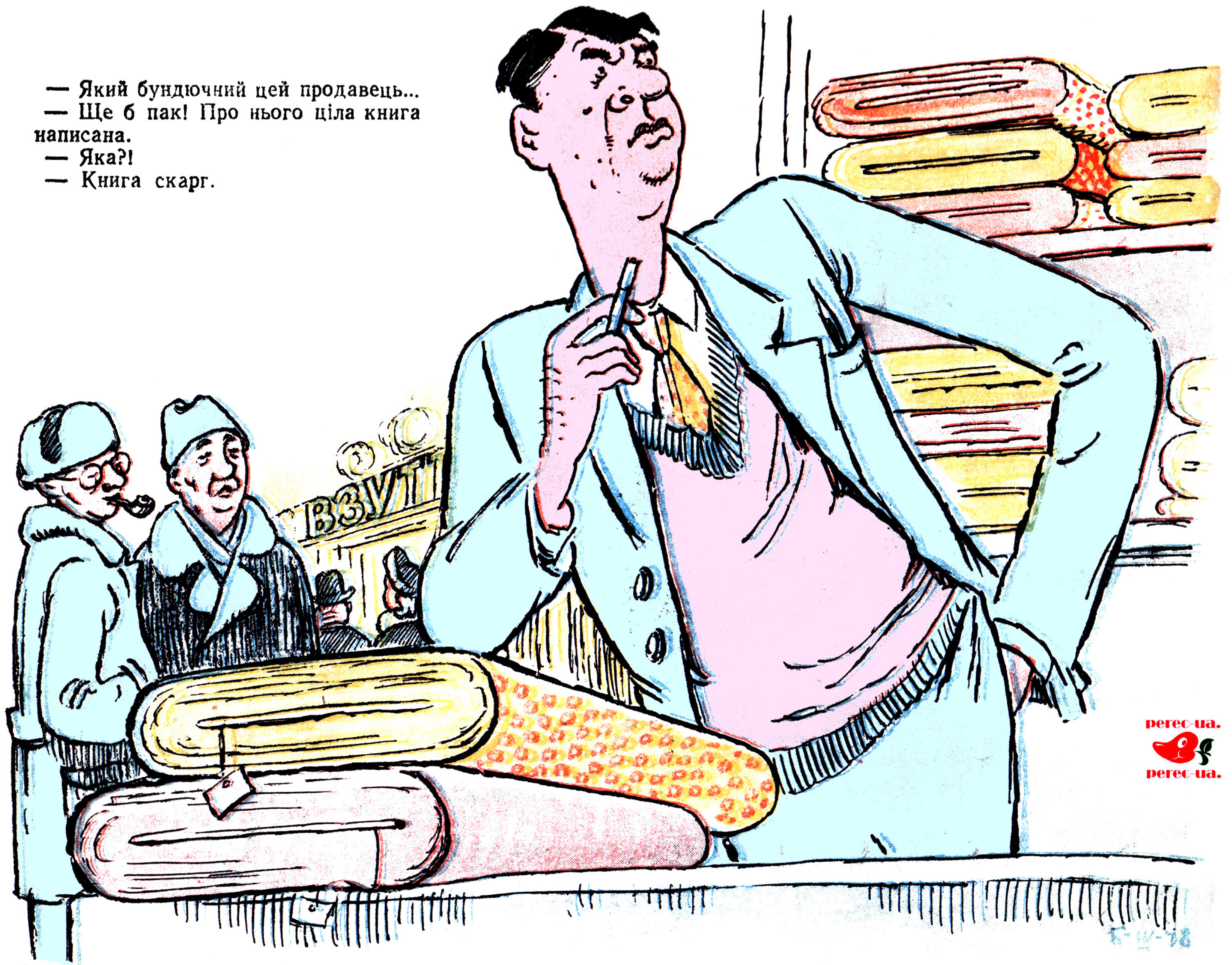

— Мамо, до нас жебрак іде.

— Подивись, якщо в його торбі є хліб, то попроси шматочок христа ради...

ГЕРОЙ, ТА НЕ ТОЙ

Мал. Бе-Ша.

— Який бундючний цей продавець...
— Ще б пак! Про нього ціла книга написана.
— Яка?!
— Книга скарг.

Остап ВИШНЯ

ПЛАН МАРШАЛЛА

— План Маршалла!
— План Маршалла!
— План Маршалла!

У кожній газеті в Бізонії й поза Бізонією, з кожного радіорепродуктора у колишніх суверенних країнах перед океаном і поза океаном лунає:

— План Маршалла!

На монархістсько - грецьких губках і на ісметінеяю - турецьких фесках нашиваються останніми часами дві літери:

— «ПМ» — план Маршалла.

У Китаї Чай-Кан-Ші, як тільки одержить за планом Маршалла своє «дайте-неминайте», змінить, кажуть, своє прізвище й буде прозиватися:

— Марш-Трум-Ша!

Де-Гаспері в Італії заявив своїй дружині, щоб привчалася поволеньки кликати його:

— О, міо, де-Трумері!

І навіть папа Пій XII пересвячуватиметься, і буде не Пій XII, а буде він папа Шалл 49.

Число 49 прибирається на честь нового, 49-го, штату США.

По всіх шістнадцятьох державах, що порозззявляли роти на «план Маршалла», утворюються черги, шиються торби, куди сипатимуться дзвінкі долари американського дядюшки Маршалла...

* * *

Планів Маршалла, як ми знаємо, було не один, а аж цілих два.

Перший свій план Маршалл подав був, коли був за особистого представника президента в Китаї...

Перший той план торкався поневолення китайського народу й розгрому його Народно-визвольної армії...

Маршалл, за тим планом, купив Чай-Кан-Ші з його усім гомінданом, наслав у Китай танків і самольотів з американськими військовими спеціалістами, а на прощання прошепотів Чай-Кан-Ші на вухо:

— І атомну бомбу підкину! Роби! Шоб я з цього місця не встав, — підкину!

Чай-Кан-Ші почав «робити».

Що з цього Маршаллового плану вийшло, — ми знаємо.

За 17 місяців війни (липень 1946 — листопад 1947) Народно-визвольна армія китайського народу розгромила регулярну й нерегулярну армію Чай-Кан-Ші в 1.690 тисяч чоловіка, з яких 640 тисяч вбито й поранено, а 1.050 тис. взято в полон.

Такі попередні наслідки «плану Маршалла» в Китаї...

Для здійснення другого «плану Маршалла», для всіляких Бізоній, треба дати 17 мільярдів доларів.

Ну, а воно, як ми знаємо, що в США вже починається «кризперіті».

І вже цифра 17 мільярдів доларів вилетіла з законопроекту про «план Маршалла»...

Сенатор Ванденберг каже:

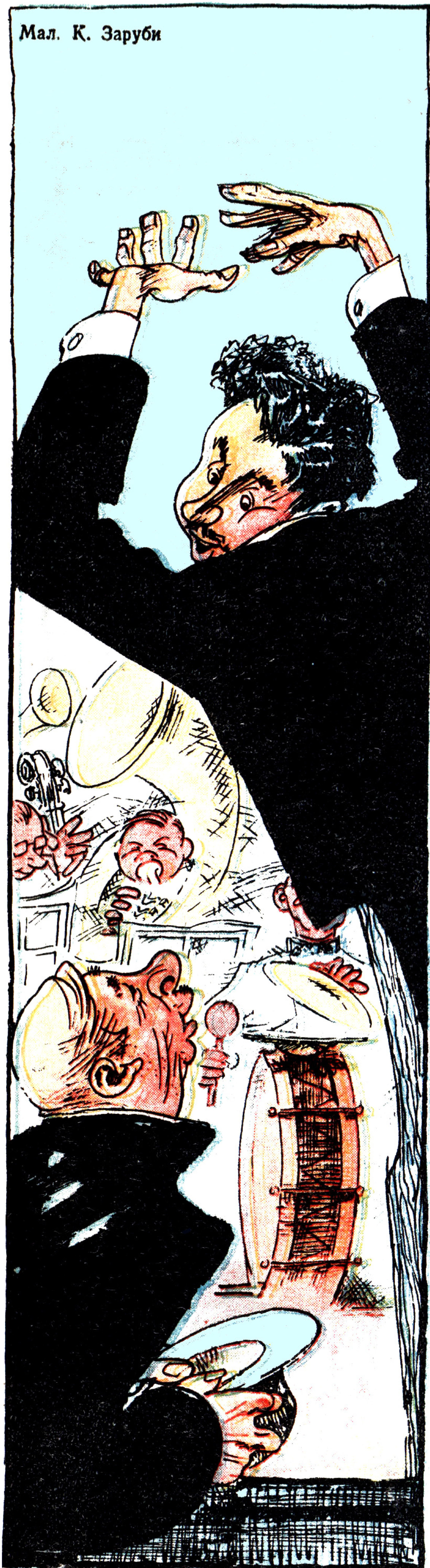
— Не будемо називати суми, яка потрібна для здійснення «плану Маршалла» протягом чотирьох років, а дамо тільки 6,8 млрд. на перші 15 місяців!

Ага! Уже зачухалось!

А як по-справжньому «закризперитить», то коб не зачухалися бандери, миколайчики й інші «переміщені особи».

— Хоча б четвертака дали, а то вже щітка, що нею чоботи чистимо, витерлась!

ПЕРЕКВАЛІФІКАЦІЯ СПЕКУЛЯНТА

— Хочу поступити до джазу.
— А ви на чому граєте?
— Досі грав на різниці між плановими й базарними цінами.

В. ГРАНОВ

Багато галасу даремно

(Байка)

Уваги варт таке оповідання:
На фабриці одній
Під вихідний
Лились промови про змагання.
До смеркання.
Любили тут на зборах промовлять
Красиво і яскраво, —
Що не промова — то картечі тріскотнява,
Аж вуха довелося затулять!
А потім загримів навколо
Оркестр посилений, завила радіола, —
І, підписавши договори, під кінець
Всі подалися у танець.

Ну, що ж! Бучний бенкет приємна річ утнути.
Який же був змагання результат?
Про це почути кожен був би рад,
Та через галас нічогісінько не чути.

Переклав Д. БОБИР.

■

Цікавий та скульптор

(ЗА ЕЗОПОМ)

Один президент зажадав знати, як до нього ставиться народ.

Викликав президент свого приятеля Мака й сказав йому:

— Друже Мак, одягнися простіше й пройдися містом. Все, що там побачиш і почуєш про президента, — мотай собі на вуса!

Мак зайшов до майстерні скульптора, де стояло багато готових бюстів.

— Скільки коштує цей бюст? — спитав він, показуючи на бюст президента Авраама Лінкольна.

— Сто доларів! — відповів скульптор.

— Дешево ви цінуєте президентів! — засміявся Мак. — А цей бюст скільки коштує? — спитав він, показуючи на срібний бюст Франкліна Делано Рузвельта.

— Тисяча доларів, — сказав скульптор, — хоч йому фактично й ціни немає.

Тут Мак побачив золоту статую свого приятеля - президента. Він задоволено посміхнувся. Йому було приємно, що зображення його друга зроблене з кращого благородного металу. Значить, народ його любить і цінує.

— Скільки ж в такому разі коштує ця статуя?

— Коли ви візьмете тих обох, — відповів скульптор, я вам дам цього в придачу! Бо золото, як і президент, фальшиве!

— Навіщо ж ви все-таки зробили його статую золотою.

— Бо коли його не позолотиш, то він взагалі нічого не вартий! — сказав скульптор.

■

ВОНА...

Плив місяць в хмарах золотий
І тьохкав соловейко в лузі...
У вечір тихий та ясний
Зустрілись якось щирі друзі.
— О, друже мій! Якби ти знав,—
Промовив перший крізь зітхання,—
Як я любив її, кохав,
Безмежно, палко, без вагання...
Її одну я тільки й знав.
Ті дні були такі хороші!..
Тоді я з нею заробляв
Легесенько великі гроші...
І сумно, сумно так стає,
Що вигнали мене, звільнили...
Вернись, о, золото моє!
Вона не чує... Розлучили!..
— Та хто ж то є «вона», «одна»,—
Схопився другий,— та людина?
І перший відповів: Вона,
Вона була... автомашина!..

Ілля ДОЛЯ.

НЕУВ'ЯЗКА З ВІТРОМ

— Як ваш вітродвигун?
— Не працює, вітру нема.
— Тоді покажіть ваш клуб.
— Він закритий — там у всі щілини вітер дме.

ЗАСПОКОЇВ

Мал. Бе-Ша.

— Чи довго ще мені до вас ходити доведеться?

— Сьогодні останній раз. З завтрашнього дня будете ходити до мого заступника, — я йду у відпустку.

Творча командировка

Донбас від поетів гарячого слова
Давно вже чекає (воно ж бо і час).
...У Пробкіна виникла думка чудова:
Поїхати «тижнів на два» на Донбас.

У главку підписано творчу угоду.
І там же аванс на дорогу дістав.
Тепер оспіва він не тільки природу,
Тепер його план актуальнішим став.

Замовлено з Києва номер в готелі,
Вагон — міжнародний. Спаковано все.
Тепер він зросте аж до самої стелі.
Натхнення поета на шахти несе.

«Навіщо спускатися в шахти бездонні?
Фантазію ж маю», — гадає поет.
Він бачить з готелю круті терикони,
Виписує цифри рекордні з газет.

Заходить до тресту, гостить в ресторані,
У муках шукання проводячи дні.
Він пише: «Донбас у диму, як в тумані,
У небі палають донецькі вогні».

Пливе над поверхнею в творчім безсиллі,
Віршує поеми без міри чуття.
Шахтар «на-гора» посилає вугілля,
А Пробкін «з-гора» споглядає життя.

Не жар антрациту, а тління породи
Затискує він у старенький сонет.
Чим глибше під землю шахтар увіходить,
Тим вище за хмари злітає поет!

Петро ІВАНОВ.

Арк. ВАСИЛЬЄВ

ПО СПЕЦІАЛЬНОСТІ

(ПРОФІЛАКТИЧНЕ ОПОВІДАННЯ)

В усьому винне синє галіфе.

Бажаючи догодити солідному замовцеві, голові райспоживспілки т. Тарільченку, голова артілі «Трудова голка» Онисько Петрович Костюченко сам взявся за пошиття штанів і запізнився на інструктивну нараду уповноважених, що мали від'їжджати на село по підготовці до весняної сівби. Коли він прийшов на нараду, голова райвиконкому товариш Гапоненко закругляв доповідь:

— Найголовніше для кожного уповноваженого — не пливти по самопливу! Пам'ятати, хто він є! І ще скажу, — не розгублюватися, а пристосовуватись до місцевих умов, допомагати колгоспам у виконанні центрального завдання...

В чому суть центрального завдання — Ониськові Петровичу почути не вдалось. В цей самий момент йому передали записочку, де було написано:

«Якщо не дошили, дай вказівку припустити в поясі п'ять сантиметрів, боюсь буде туго. Тарільченко».

Поки Онисько Петрович знаками пояснював дебелому замовцеві, що він припустив в поясі не п'ять, а цілих десять сантиметрів і залишив великий запас, товариш Гапоненко перейшов до заключних окликів.

— Все ясно? Запитання будуть? Ні? Оголошую засідання закритим і категорично вимагаю завтра залишити районний центр і не мріяти про домашнє чаепиття до повного завершуючого моменту.

...Бувши дисциплінованим, Онисько Петрович на другий же день прибув в здане на його опіку село.

Прямо з саней він потрапив на нараду колгоспних бригадирів. І як на гріх появився в той час, коли нарада розділилась на два табори і справа дійшла вже до міцних, колючих слів. Одні стояли за часткову перевірку насіння, другі, посилаючись на агротехніку й авторитет діда Пахома, вимагали повної перевірки посівного матеріалу.

Онисько Петрович з ходу включився в диспут і підтримав противників діда Пахома.

— Я з усією відповідальністю заявляю, — сказав він, — що по самопливу пливти не можна. Все насіння перевіряти — це щось вроді зайвого прасування — весь фасон у моделі зіпсувати можна.

Голова сільської Ради з нудьгою подивилась на Ониська Петровича і самочинно взяла слово для позачергової заяви. Незважаючи на те, що в кімнаті чоловіків було не менше, ніж жінок, голова висловилась явно однобоко:

— Ось що, баби. Півні скоро проспівають... Пора й додому.

Минуло декілька днів. Колгоспники ремонтували реманент. Молодь вивозила добрива. Одним словом, кожний був при своїй справі.

Онисько Петрович останній раз був на селі восьмирічним хлопчаком і в перші дні перебування на селі він навіть скучав. Але потім увійшов в курс справ, тим більше, що відрізняти мед від патоки він умів і раніш. Уповноваженого можна було бачити то на річці, де він керував підлідним ловом риби, то в їдальні. Не обминав він своєю увагою і МТФ, де особливо заприятелював з літровою квартою. Про парне молоко він мав тверду думку.

— Бальзам! Особливо для тих, у кого від ревматизму ломота...

Іноді він появлявся у колгоспному зерносховищі, де сортували насіння, і, пам'ятаючи вказівку голови райвиконкому товариша Гапоненка, в міру сил своїх старався виконувати центральне завдання.

Одного разу в його присутності розірвався мішок, і зерно золотим ручаєм полилось на долівку. Онисько Петрович присів біля мішка, звичним жестом обшукав борт піджака і, діставши голку з сировою ниткою, зашив дірку міцним подвійним швом. Це вирішило його долю. За годину він сидів в коморі. Навколо лежали мішки. Він ловко ставив латки і робив мітки. Більше за всіх раділа з цього приводу голова сільради.

— Слава богу, пристроїли до діла. Корисний чоловік... А то он у Виселки уповноваженим якогось директора самодіяльності прислали. В політиці розбирається менше, ніж ми, порозмовляти з людьми і то не може. Ходить по селу і все голоси випробовує та якийсь абсолютний слух шукає. А наш! Любо! До чого кмітливий — і з своїми нитками...

Якось в село завітав інструктор обкому. За його пропозицією Ониська Петровича терміново викликали в район. В райвиконкомі йому дали нахлобучку «за відсутність оперативного керівництва і захоплення другорядними деталями».

В артілі, на запитання співробітників про причину такого швидкого повернення, Онисько Петрович неохоче відповів:

— Та хіба Гапоненкові догодиш!

Автор вже бачить здивоване обличчя читача і чує його гнівний голос:

— Де це ви такого уповноваженого бачили? Та хто ж такого на село пошле? Та цього не може бути...

Такого не пошлете? От, і добре. Це й потрібно було довести!

Київ перцю

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Начальник Сумської міської контори «Союздрук» т. Брахман ощасливив сумчан оригінальними новорічними подарунками: табель-календарем на минулий 1947 рік та збірником рисунків під назвою «Типовий проект воловні на 20 голів». Ці подарунки, з наказу начальника, видаються населенню міста кіоскером т. Суржик (кіоск № 1) разом із календарем на 1948 рік. Не даром, звичайно, а за гроші. Коли ж вдячне населення відмовляється брати брахманівські подарунки, Суржик відмовляється продавати календар на 1948 рік.

Придбавши повний примусовий асортимент цих подарунків і детально ознайомившись з рисунками проекту, мені спало на думку негайно ж збудувати воловню на 20 голів й перевести туди на роботу т. Брахмана. Коли не вміє він торгувати друкованою продукцією, то хай хоч хвости волам крутить.

В. ШЕВЧЕНКО.

м. Суми.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Розкажу тобі, як директор нашого Миколаївського (на Одещині) маслозаводу т. Ровинський підсунув свиню начальству.

Прибув якось на завод старший технолог Одеського маслотресту т. Гупаленко. Його відвідини могли б закінчитись неприємностями для нашого директора. Та той не розгубився і тут же підсунув технологу свиню — найкращу з усіх, що відгодовуються на заводському підсобному господарстві. Повіз ту свиню Гупаленко в Одесу, а разом з нею — хвалебну доповідну записку про діяльність Миколаївського йоркширного заводу та його керівництва.

Чи не можеш, дорогий Перче, нам сказати: коли, нарешті, припиниться оце свинство?

С. БОБРОВСЬКИЙ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Не вір, коли тобі скажуть, що єдиним матеріалом для виготовлення підшипників є високосортна сталь.

Працівники Білоколодязянської, Рубежанської і ряду інших МТС, яким доводилось мати справу з Харківським ремонтно-підшипниковим заводом, категорично спростовують цю версію. Вони запевняють, що найкращим матеріалом для виготовлення цієї деталі є картопля, борошно, пшоно й коров'яче масло.

Я охоче розповів би про технологію виготовлення підшипників з картоплі, пшона, борошна та масла, але цей секрет зберігає особисто директор заводу Павло Михайлович Басов.

Ів. РЯБОШТАН.

□

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У Перці № 19—20 було вміщено фейлетон під заголовком «Легкий заробіток», в якому розповідалося про зграю розкрадачів соціалістичної власності з Київської філії тресту «Цукропромпроект».

Справа протягом трьох тижнів розглядалася у Верховному суді УРСР.

Керівник зграї, організатор розкрадання Трахтенгерц засуджений до ув'язнення в поправно-трудових таборах строком на 25 років з конфіскацією майна і поразкою у правах. Учасники зграї Файнштейн Власов, Бартащевський, Горешнік, Левіт засуджені до позбавлення волі на 10 років кожний.

* * *

В місті Дніпропетровську відсутні таблички з назвами вулиць і номерами будинків. Гр. Мельник написав про це до редакції.

Дніпропетровська міська Рада, до якої було надіслано листа для вжиття заходів, повідомила Перець, що таблички з назвами вулиць і номерами будинків тепер виготовляються і незабаром будуть вивішені.

З оригіналом згідно

Перець пропонує до уваги читачів

ЗВІТ

про виконання плану по водогосподарському будівництву в колгоспах Аджамського району, Кіровоградської області

Озера	—"—
Рибозаповідники	Робота не організована
Орошування	Не запроваджено
Осушування	Не належить
Вітродвигунів	Не споруджено
Артщілин	Розкопок не було
Лісопосадки	Немається

Зав. райвід. с/г *Николенко*
Технік-будівельник *Кожухар*

Вважаємо своїм обов'язком доповнити звіт тт. Николенка та Кожухаря ще одною графою:

Керівники	не на місці

■

СЛАВНА ШТУЧКА...

— А штучка славна! — сказав словами гоголівського Івана Івановича начальник Казанківського (на Миколаївщині) райвідділу міліції т. Дударев, побачивши нову мисливську рушницю у т. Коноваленка. — Я давно хотів придбати собі таку. Дуже мені хочеться мати в себе оцю рушничку; я люблю побавитися рушничкою.

Але т. Дударев не запропонував т. Коноваленкові, як Іван Іванович Івановi Никифоровичу, бурої свині та два мішки вівса за рушницю. Він і не сварився з Коноваленком, не називав його «гусаком», не позивав його у суді. Казанківський начальник міліції діяв енергійніше, як і личить діяти стражеві порядку в районі. Він наказав дільничному міліціонерові т. Острову негайно ж доставити йому сподобану рушницю.

Дільничний міліціонер проявив дивовижну оперативність. Не минуло й двох годин, як нова двостволка була вже в т. Дударева.

Сталося це ще в травні 1946 року.

Ось уже більше, ніж півроку, як т. Дударев бавиться чужою рушничкою. Йому вже й районний прокурор пропонував повернути чуже і прокурор республіки. А Дударев весело посміхається та зайців постріляє.

Як сміятиметься т. Дударев, коли повертатиме рушницю т. Коноваленкові, й чи сміятиметься він взагалі, — про це ми повідомимо окремо.

В ГОТЕЛІ

Мал. В. Сірого.

— Хочу дістати номер.
— Без протекції?! Важкий номер.

Редактор Ф. МАКІВЧУК РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 2 (133) (на украинском языке). Підписано до друку 26.I.1948 р. Стат. формат 72×100 см. 1 друк. арк.

БФ 00137. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 164. Тираж 50.000 прим.

ДБАЙЛИВИЙ ГОСПОДАР

Мал. Л. Каплана

— Цей трактор відкопайте й поставте на ремонт, а отой не зачіпайте — він ще зосени відремонтований.